

Kari Christillistä ja Sengellistä.

S i r t t ä,

Raitille Kristi-Weijille ja Sisarille rakkaart
ylöstehoitturexi Sielustans murhetta pitä-
mään, oikian katumuren ja Uskon järjestyksä.
Jotka, Jumalan Armon ja Pyhän Sengen johdatta-
misen kautta, Herämijens jälken synnin suruttomu-
den unesta, ja huonellisen työnsä tekemisen alla, aja-
turisansa on kokooppaanut, ja sitten suustans muil-
da ylöskirjoita, ojeudaa ja prändätä andanut.

Johan Erikin Poika.

Vaimion Pitäjässä ja Kasvolan Kylässä, Vuonna 1764.

Se Ensimmäinen Wirsi,
Katumuksesta.

W. Kuin: Ah! HERA älä wihassas ic

1. **K**oss' johtu synni mielehen, joit on muu
monda aiwan, Joill tiedän päälläen
tuottaneen, Jhdisen kuollon waiwan:
Mijn murhe tänttä sydännen, Ja karwar jou-
tu tunnollen Entinen eländni.

2. Woi kuiteng kungan pakenen? Tainkaltaisesa
tuffas; Keneldä apuu hakenen? Sill omatundo
rakkaast Mun soimaa synnis sacstaisex, helwettin
waiwan ansainex; Ah! armahd' Jumal' wiesä.

3. Josi katson täsä eteeni, Mijn ätkään turmel-
luyen, ja tiedän ett' on helwetti Duomittu rangat-
luyen, Jong tiedän synnill ansaineen, Ja kuollon
kourin joutuneen Sen ruman synnin kautta.

4. Jos käännyn taanti katsomaan, Mun endise
elämäni; Mijn murhell korwain hawait' saan Min
suuri

suuri syndejäni, Kuin tehdes maistuit makiar, Nyt
muutuit sapey katkerar; Voi loka päästää niistä.

5. Jos katson siwull puolellan, Mull apuu ha-
keisani; Niin näen myöskin olewan Perkeleen
wietteljäni; Jong yllytyren ottanut Mä olen, ja
nijn tuottanut Itseellen tämäu tuskan.

6. Jos katson ylös taimaseen, Mun Jumalani
puoleen: Händ' wastan tiedän rikkoneen, Jost sy-
dämen nyt kuolee. Ah! raukka, ettän wihoitin Py-
hän wanhuriskan Duomiarin, Ja hywin tekiäni.

7. Kuitengin tiedän vielä mull Yhden, jong
puoleen riennän! O Jesu! tygös itku-juul Tule-
ja armoo kerjän: Sull tunnustan kaikk rikoren
Sä tulit wälimieheren Minun ja Jumalau.

8. Sä kuolit ristin hirsipuus Mun lunasture-
ni, Ja sengin teet ett' walo uus Jo loistaa siime-
säni, Jong kautta waaran hawaitsen, Ja myös
in Armon istuimen, Weresäs uskon kautta.

9. O Isä armost, andex ann', Mun syndin suure-
sangen, Joill' olen sinun wihoittan; Sijn toiwos
etees langen, Ettäs ne andex annat mull, Ja älä
kansson oikeull Käy, Poikas pinnan tähden.

10. O Pyhä Hengi lohdata Mun suruist sy-
dändäni, Ja pelkoos aina taimuta, Paranna Elo-
mäni: Sill oma työ ja apu myös, On turha Hen-
gellises työs, Sentähden apuu kerjän.

11. Nyt kistos olkon Jumalall, Hän rukouren
kuuli: Mlistys Herrall korkiall Kuin hädäs auye-
tuli. Hän synnin tundoon minun toi, Armon
lohduturen soi. Jost woiton wirttä laulan.

Se Toinen Wirsi.

Uskon Tilasta.

W. Kuin: O! Jesu Christe sä autuden ic.

O Jesu mua opeta rukoukseen Tääll wijmeis-
ma

mailman lopull, Kosk' ajaat sun tulollas lopete-
tan; Ol' Jesu myös aina mull saapuill. Mä olen
kyll syndinen voimaton, Tee Jesu mull niin-
kuins teit miehell muinen, Kuin halwattun wuo-
tella mäfais.

2. Hän sydämmest halaisi synnist päästä, Ja
andexi andamust toivoi; Ei huollut niin paljo
hän ruumins säästää, Eik suuttun tain mailman
wainwain. Mutt Jesus, joild' salraat kaikk' awur
saawat, Hän paransi sielun ja ruumin haawat;
Uh katsoš kuing laupias hän ombi.

3. Hän holhoo niit' kuin hänen tyköns käywät
Ja syndeians katurwat kaikki; Hän teke ett' ar-
mon he käsittäwät, Myös elämät pitämän rait-
tist Näin Jesus heild synnit kaikk' pojes kanda,
Ja Hengensä Pyhän heill' siaan andaa, Kuin
hallitsee heitä täs elos.

4. Uh katsele Jesu myös minun puoleen, Säk
syndist ennenkin autit, Kuin tulit ja sielustans
pidit huolen, Niit taiman tiell' käymähän saa-
tit; Mä kerjän suld' armoo, sijs awur riennä,
Sun laupiat kaswoš mun puoleen käännä, Ja
kuuldele minua armost.

5. Ann' andexi syndin, iost' suuret owat. Joit
olen tääll' tehnyt ain usiast, Ja paranna sieluni
haawat kowat, Mä rukoilin Jesu täst asiast,
Etts Isäs kanss sowitit minua tääl, Mun wel-
kan pois pöhi Sun kirjastas wiel, Ja armostas
tee mua wanhurstax.

6. Uh! puhdist min sieluni werelläs nyt, Jost
Sinua rukoilin nöyräst; Ann' andexi armostas
syndini syht, Joist olen kyll joutunut köyhäx.
Wiel usko, toiwoo ja rakkautta, Mä pyydän
suld' Jesu, ja sydänd' uutta, Etts armostas an-
nat mull niitä.

7. Myös

7. Myös wahwist mun uskon O! Jesu jalo,
Ett ansios pääll turwaisin aina; Ja sytytä sydä-
männeen henges walo, Sun armos ja woimas
mull laina, Ett rippuisin Autudes kijuni täällä,
Jongas minull ansaitsit riisin päällä, Kost' Sie-
luni lunastit kallist.

8. Viel karsimään Jesus mun wahwistakon,
Kost' kiusaus laarohon tullen; ja uskoni wahwari
perustakon, Ett lapsi häld' ostettu olen; Ett olisin
uskosa karsiwäinen, Ja Jesuren awun pääll
luottawainen, Sill se paras neuwo mull ombi.

9. Mut' Jesu ett rakastan lähimmäistän, Häll hy-
wää, kuin itsellen, soisin; Ja sowinnoll kohtaisin
wihamiestän, Ett anderi antaa häll woisin Mut
mitä tääll tehdän meild pikaisudes, niist älä meit
rangais wanhurskaudes, Waan armostas nekin
ann' andex.

10. Nyt iloittat kanssani rakkat kaikki, Jost' un-
desta syndyneet olet, jo Jesus nyt minungin siihen
laitti, Hän herättä synnisi kuolleet; Jong edest
häld' sydämest mahdan kiittä, Ett lambaitans kait-
see, heist murhett pitää, ja pelastaa syngiäst korwest.

11. Siis Jumalat palwella mahdamme tääll',
Händ' sydämest kiittä myös sängen; Ja usko-
sa katsella Jesuren pääll, Eht' heikot tääll usiast
koll langem: Hän meillen on mieluinen woimaa
tuomaan, Sill' sitä kuin hywä on aikoin saa-
maan, Juur kangiat ja hitaat koll ollan.

12. Me aamuilla unesta harawäiset, Koht rukoil-
la mahdamme muistaa, Ett olisim päiwän taas
seisowäiset, Ja wihollist woisim pois suistaa: Sill
mailma wihaa, ja perkel kokee, Kost' meidän tääll
horjuwar heikox näkee, Sentähden ol' apuna Jesu

13. Kost' ehto wiel joutuu ja päiwä laskee, Niin
Jumalat

Jumalat mahdant myös kisttä, Ett' kaikis kuin
sieluu ja ruumist koskee, Hän isällit furuu meist
pitää. Ja aamull ett olemme rauhas maanneet,
Ja päivänkin uuden häld' nähda saaneet, Joll
wirksam työt toimitta taidam.

14. Nyt siuna o Jesu mun käteni työ, ja kaikk'
onnettomus poisestä; Jts waarat ja wahingot
takaisin löy, Ann woiman sun armostas kestää,
Muttk olkon täs kuitengin tahtos sinun, Et
tarpeet kyll parahin arwat minun; Sentähden
sun halduus kaikk' annan.

15. Muut sieluni tarpeet mull anna Jumal,
Sit' kuin suld' pyhdän ja anon; Ja rawitse händä
sill pyhäll sanall: Jost Jesus meit neuwoo ja sa-
noo: En' st etsikät Jumalan waldakundaa, Teill
maallista rikkaut Jumal andaa, Ja ruuminne
tarpeita kyllä.

16. O Jumala siuna myös Esiwaldaa, Ja Ku-
ningast suurta ja rakast; Pois poistamaan wää-
ryttä Jän maalda, Ett pelwosas eläisim wahwast.
Häll pitkää myös itää ja onnee laina, Ett lewos
ja rauhasa eläm' aina, ja Jumalisuus meisä
wahwist.

17. Muttk Jumalisuus on mus heikko wajaa,
Sitä minun tondon mull soimaa, Ja sielulda
lewongin poses ajaa, Niin ettei ol' uskolla woi-
maa: Muttk sieluni, luota sun Jesures pääll',
Hän edestäs käynyt on Golgathan mäel, Kosk'
pijnan ja kuoleman kärkei.

18. Mun sydämmen kowutt' mä walitan wiel,
Oh etten waan pensäy langeis, Kuin minun
pois: erytäis autuuden tiel! Ann' Jesu mull
Pyhä Henges: Kuin otas pois sydämmen
kivest kowast, Ja annais mull sydämmen uuden
lihas, Niinkuins itse lupannut olet.

19. Mitä olet minun sielun wiel murhellinen, Ja
saatat täällä itselles tuskaa; Sill Jeesus on syndi-
sill armollinen, Kuin katuu kaikk syndins ja us-
koo, Ett Jeesusel' veri wuot' Kruudimaasa, Ja
edestäm Ristin päällä Golgathasa, Kats, sieluni,
lunastust suurta.

20. Viel Jeesus nyt rukoilee Isää taimaas,
Ja sydämeest rakas on totta: Kuin ristin päällä
ollesans waikias waiwas, Niin wieläkin waari
meist otta; Hän anderi andamust meille anoo,
Ja sielun autuutta aina janoo, Kats' rakkaunt'
märätöind' suurta!

21. Ah! älkäm siis ajatelko täs niin, Ett' Isäl-
lä kowa on sydän, Meit lapsians kohtan, kuin
rippua kinn', Min' Poikansa ansios pyhdäm. Jee-
sus Ewangeliumis neuwoo meitä: Myös Isäkin
rakastaa itse teitä, Ja Poikans teill awuren annoi.

22. Siis eläkäm Christuren uskosa täällä, Kuin
meist' paljo waiwaa on nähnyt, Ja meit' perilli-
selt' taimahan wiell, On pinnall ja kuolemall
tehnyt; Ja wälttäkäm syndi kuin wetää meitä,
Sen ijäisen kuoleman kauhioi teitä, Toit usko-
toin sielu täällä käypi.

23. Näin hurssasti eläkäm armon ajaas, Ett
kunnias kuoleman hetkell, Engell' meidän sie-
lum weis iloon taimaas, Pois mailman pahal-
da retkeld; Min muistain ett taimaisa palikka on
suur. Mutt ijäises itkus ain rangastus juur,
Kuing' elämä ollut on täällä.

24. O Christitt'! sen päälle siis ajatus käänn',
Ett tämän nyt elämän rahdus, Täällä toinen
taikk toinen niist kähitetään: Ja tiedä siit ett' se
on turhuus, Jos ruumistas holhot kuin kuolema
on, Mutt' sielust et huoli kuin kuolematoin. O
tyhmyttä sokeutt' suurta.

25. Viel'

25. Viel' rakkaasti Christityt neuwon teitä,
Kuinkuollehen uskon päällä luotat', Ett' rukoilett'
Jesust' kuin autta meitä, Ja Pyhällä Hengel-
läns tuotta, Meill' uskon, joll' elo on Jesureja,
Ja lahjat muut suuret sill' totudesa, Kuin wal-
mis ou ottamaan vastaan.

26. Täs usko ja toivo ja rakkaus wiell' On
Täiwasta suurimmat lahjat, Ja kärsimys Je-
suren affelden tiell'; Kuin uudesta syndyneet saa-
wat. Siis älkämme katsoko muiden päälle, Sill'
meill' esimerkki on Jesus täällä, Kuing elämät
käyttämän pitä.

27. Mut' Jesu! ett' uskosa loppuun asti, Näin
Kiinni juur rippuisin wahwast; Ja tuskisa seiso-
maan kärsiwästi, Meit wahwista Jesu ain tai-
wast, Kosk' Sanas nyt saarnatan ymbär' maa-
ta, Waikk' moni on pahempi pakanata, Meit
syndisi armahd O Jumal.

28. Sun Hengelläs walais myös opettajam,
Ett' wirkansa wiriäst tekisit; Ja lambaitans har-
tasti kaitisit ain, Heit' hedellmällisyy' näkisit,
Ja, ettäs niit' eloos ain' lähetäisit. Kuin sielujä
autuuteen käätyr' saisit, Ja taiwan tiell' käy-
mään heit neuwois.

29. Ah tule nyt tyköni Jsa, Poika, ja asu
ain' sydämesäni! Ah tule nyt tule sä Hengi-
woipa, Ja sytötä halamiseni, Ain' sinua suuresti
rakastamaan, Ja uskon kautt' sinulda kaikki saa-
maan, Ja rukous minusa kehoit.

30. O autuast sieluu ja ihmisen last', Josas,
Kolminaisuus, its' asut; O autuast ihmist täs
syndises maas, Kuin Täiwasta Hengen on saa-
nut, Joka hänen hengens kauss' todistapi, Ett'
autuan ilon hän armost saapi, Ja Jesureld'
kruununkin kaunin.

31. Kost' aikas O! Jesu! on tänne tulla, Sun
omias ottaman täällä, Mut' silloin ett' mahdaisin
walmis olla, Ja kuulla sit' sulosta äändä, Joll
oifiäll puoll' seisowat wirwotetan, Nyt tulkat te si-
sälle waldakundaan, Kuin walmistet tetle on eiten.

32. O sitä suurt' iloo kuin siellä kuuluu, Kost'
pääsemme näkemään näitä; Sitt' ijästä sulosta
riemu humuu, Ja karitsan omia häitä. Siel'
woitoxi weisa juur iloisansa, Mun sieluni ylkäns
Jesuxen kanssa, Ja kiitost' häll' ijäti laulaa.

33. Mä Karitsan häihin kutsut' olen, Koll'
aika sit' pian jo joutuu: Mä riemusta rauken
Kost' sinne tulen, En taida mä olla siell' outo:
Kost' Jesus mun suloinen ylkämiehen, Muu
kädestä talutta sisäll' wijmein, Ja kruunulla
kruunaa mun pääni.

34. O armo työt hywää kuin Jesu mull' teit,
En sinua kiitä hiin taida: Wast' minä tä'n äskön
nyt suurext' näin, Ja tarpellisext' mull' aiwan;
Ett'3 welkani werelläs mayan olet, Jong kaut-
ta mä waldän kaikk' pirun nuolet, Kost' usko-
sa ripun sus' kijiini.

35. Mä kiitän siis mielestä nöyrimmästä, Ett'3
olet tain autuum mull' ansain'; Ja ylistän sinua
sydämmestä: Ann' Jesu sun Henges mun kans-
san, Kuin rukouksis' kiitäisi minus' sinuu, Ett'3
lahjoilläs' siunannut olet minun. Viel' tule-
waist' anon myös armo.

36. Jo lopetan weisun sill' langeis' äänen, Ja
kaitaa tiet' kirkemaan lähden; Ah rukouklat Je-
sus! kaikk' jälken jäädnet, Ett' tundiſitt' syndinne
nähden. Mut' Jesu mu armosas pyhymähän, Ja
muita sun Hengelläs' sishen myös käänn', Sug'
kunniages' ijäti! Amen.